

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 28. listopadu 2018 v trestní věci obžalovaného: **Josef V** [redacted] narozený [redacted] **o odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci** proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 16. července 2018 č.j. 3 T 81/2018-108,

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud v Liberci uznal obžalovaného Josefa V [redacted] vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že
 - dne 13. 3. 2018 v době od 14:00 hodin do 14:15 hodin, v [redacted] [redacted] se domáhal vstupu zvoněním a boucháním na dveře bytové jednotky, obývané ohroženou osobou Danielou V [redacted] nar. [redacted] a téhož dne v době kolem 17:00 hodiny, po propuštění ze zajištění dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii ČR, se opětovně domáhal vstupu zvoněním na zvonek téže bytové jednotky, ve které se nacházela Daniela V [redacted] a přesto, že byl z uvedeného bytu vykázán a následně mu bylo nařízeno předběžným opatřením Okresního soudu v Liberci č. j. 0 Nc 8005/2018-27, vydané dne 1. 3. 2018, na dobu jednoho měsíce, aby nevstupoval do společného obydlí bytu na adrese [redacted] a nezdržoval se ani v jeho bezprostředním okolí a to do vzdálenosti 50 metrů od obvodových zdí příslušného domu, zároveň byl povinen zdržet se setkávání s navrhovatelkou Danielou V [redacted] zdržet se nežádoucího sledování, obtěžování a poškozování navrhovatelky jakýmkoliv způsobem, přičemž předběžné opatření bylo vykonatelné vydáním podle § 407 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, a s tímto předběžným opatřením soudu byl seznámen nejpozději dne 10. 3. 2018 v 11:54 hod., když mu byla předložena kopie předběžného opatření policisty Policie ČR, Obvodního oddělení Vratislavice prap. Václavem Žďárským a pprap. Jakubem Hášou, a současně mu bylo prodloužení vykázání oznámeno ústně.
2. Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců.
3. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen. Podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 2 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

4. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 48 odst. 4 písm. f) tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost zdržet se neoprávněných zásahů do práv nebo právem chráněných zájmů Daniely V. [REDACTED] narozené [REDACTED]
5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci (dále jen státní zástupce). Odvolání státní zástupce podal v neprospěch obžalovaného a své odvolání směřuje výlučně proti výroku o trestu napadeného rozsudku. Státní zástupce namítá, že uložený trest považuje za nepřiměřeně mírný s ohledem na osobu pachatele a způsob provedení. Má za to, že takto mírný trest je nedostatečný k ochraně společnosti a zejména k ochraně Daniely V. [REDACTED]. Obviněný se od 27. 6. 2017 nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení, která mu byla uložena rozsudkem Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 7 T 66/2017, kdy v této věci byl odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přičemž zkušební doba běží až do 27. 12. 2018. Opětovně ukládaná pohružka trestem, navíc za situace, kdy obviněný při svém zadržení sděloval policejní hlídce, že poškozenou zabije, se nejeví jako dostatečné potrestání, které by mělo obžalovaného vést k řádnému způsobu života. Obžalovanému měl být ukládán přímý trest, neboť se jedná o speciálního recidivistu. Navíc byl pro obdobné jednání obžalovaných řešen v přestupkové rovině v roce 2016. Státní zástupce tedy navrhl, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu zrušil napadený rozsudek okresního soudu ve výroku o trestu a uložil obžalovanému trest s přímým výkonem.
6. Krajský soud proto z podnětu včas podaného a řádně odůvodněného odvolání ve veřejném zasedání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu, proti kterému podané odvolání směřuje, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož přezkoumal i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, když dospěl k těmto závěrům.
7. Krajský soud v úvodu uvádí, že veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného, který ač byl o konání veřejného zasedání procesně řádným způsobem vyrozuměn. Vyrozumění o konání veřejného zasedání bylo obžalovanému doručeno na adresy, které tento v rámci trestního řízení udal jako adresy doručovací, tedy na adresu k bratrovi a neteři. Stejně jako byl obeslán i na poslední adresu jím udanou jako doručovací při propuštění z vazby, kde i posléze převzal rozsudek a další písemnosti okresního soudu, tedy na adresu [REDACTED]. Na žádné z uvedených adres si obžalovaný do vlastních rukou zásilku nepřevzal, ač byl obeslán na jím určené doručovací adresy. Obžalovanému bylo známo, jak bylo o vině a trestu soudem prvního stupně rozhodnuto, seznámen byl i s podaným odvoláním. Podle § 64 odst. 5 písm. a) tr. řádu uložit doručovanou zásilku nelze, doručuje-li se obviněnému usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba, návrh na potrestání, návrh na schválení dohody o vině a trestu, rozsudek, trestní příkaz nebo předvolání k hlavnímu líčení nebo veřejnému zasedání. V tomto případě ovšem obžalovaný nebyl k veřejnému zasedání předvolán, ale byl pouze vyrozumíván o termínu a místě konání veřejného zasedání odvolacího soudu. Z ustanovení § 64 odst. 5 písm. a) tr. řádu přitom vyplývá, že vyrozumění o konání veřejného zasedání uložit podle § 64 odst. 4 tr. řádu lze. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro konání veřejného zasedání o podaném odvolání státního zástupce.
8. Krajský soud může ke správnosti postupu řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku v první řadě konstatovat, že v průběhu řízení neshledal žádné procesní vady či pochybení, které by měly vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Okresní soud postupoval procesně správně při zachování všech ustanovení, která zajišťují jak právo

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

obžalovaného na obhajobu, tak i zákonnou realizaci trestního řízení. Nebyly tedy zjištěny žádné podstatné procesní vady a ani další jiné důvody, na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. V tomto směru pak ani žádné vady namítány nebyly.

9. Krajský soud dále může uvést, že okresní soud dostal své povinnosti ve vztahu k rozsahu a hodnocení důkazů, na základě kterých dospěl ke zjištění skutkového stavu, když provedeným dokazováním si vytvořil dostatečný podklad pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř., a zároveň provedené důkazy v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu zhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Krajský soud přitom nezjistil v hodnocení důkazů okresním soudem nějaké pochybení, což platí i pro úvahy směřující k závěrům o právní kvalifikaci zjištěného jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Krajský soud tak může uvést, že nebyly zjištěny žádné vady výroku o vině, které by mohly mít vliv na odvoláním vytykané vady výroku o trestu rozsudku. Z podaného odvolání státního zástupce je zároveň patrné, že odvoláním vytykané vady jsou spatřovány a výlučně směřují proti výroku o trestu.
10. Krajský soud tak z podnětu podaného odvolání přezkoumal výrok o trestu, který byl obžalovanému uložen, jehož nesprávnost státní zástupce v podaném odvolání namítá s tím, že takovýto trest je nepřiměřeně mírný. Pochybení ovšem nebylo krajským soudem shledáno ani po přezkoumání úvah okresního soudu o druhu a výši uloženého trestu. Lze říci, že závěry okresního soudu vycházejí z ustanovení § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku, tedy okresní soud přihlédl ke všem zákonným kritériím rozhodným pro druh a výměru trestu, když také vyhodnotil polehčující a přitěžující okolnosti uvedené v § 41 a § 42 tr. zákoníku. Okresní soud ukládal obžalovanému trest dle ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku, za který je možné uložit trest odnětí svobody v trvání až dvou let. Jak okresní soud uvedl, ve prospěch obžalovaného nesvědčí žádná polehčující okolnost. Za přitěžující okolnost lze potom hodnotit tu skutečnost, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, jak také okresní soud správně uvedl s tím, že obžalovaným přitěžuje jeho kriminální minulost. Žádnou další okolnost svědčící ve prospěch obžalovaného potom krajský soud shledat nemohl. Je-li pak okresním soudem dále konstatováno, že společenská škodlivost jednání obžalovaného byla zvyšována tím, že se uvedeného jednání dopouštěl opakovaně, potom krajský soud připomíná, že právě opakovanost jednání je znakem předmětné skutkové podstaty dle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, tedy k okolnosti, která je zákonným znakem skutkové podstaty nelze znovu přihlížet jako k přitěžující okolnosti v rámci úvah o druhu a výši trestu. Pokud státní zástupce argumentuje skutečností, že obžalovaný měl při zadržení vyhrožovat smrtí své manželce, potom okolnosti zadržení obžalovaného a jeho následnou komunikaci s Policí ČR taktéž nelze hodnotit v rámci úvah o trestu, zejména, jestliže tyto nemají žádný vliv na skutková zjištění, na naplnění znaků skutkové podstaty přečinu, pro který je obžalovaný trestně stíhán a kterým byl uznán vinným, nebo na způsob jeho provedení. V daném směru by bylo možno i s ohledem na naplnění znaků skutkové podstaty projednávaného přečinu uvést, že obžalovaný se jednáním naplňujícím znaky skutkové podstaty předmětného přečinu dopustil v průběhu jednoho dne a v rozmezí cca tří hodin, tedy předmětné jednání lze spíše označit za selhání, kdy si plně neuvědomil dosah svého počínání a podcenil jeho možný dopad. V průběhu další uplynulé doby pak nebylo zjištěno, že by se dopustil jiného závadového jednání vůči své manželce, tedy lze mít za to, že již průběh trestního stíhání měl na jeho osobu již potřebný výchovný efekt a vedl k poučení obžalovaného. V neprospěch obžalovaného je tedy třeba hodnotit toliko skutečnost, že se v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení plynoucí z odsouzení trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 6.6.2017 č.j. 7 T 66/2017-32

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

dopustil nové, nyní projednávané, trestné činnosti, tedy ukázal, že pohrůžka trestem nevedla efektivně k jeho nápravě, jak uvedl státní zástupce. Pokud tento ovšem navrhuje přímý výkon trestu, blíže nespecifikovaného, pak k tomuto zaujal krajský soud uvedené stanovisko. Jednání obžalovaného je skutečně bagatelního charakteru, kdy v rámci úvah o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody je krajský soud limitován ustanovením § 55 odst. 2 tr. zákoníku. Kromě předchozího odsouzení nelze nic dalšího v neprospěch obžalovaného hodnotit. Nadto je třeba uvést, že v případě předchozího odsouzení se sice jednalo o typově obdobné jednání, neboť obžalovaný mařil výkon úředního rozhodnutí a tedy jeho jednání bylo namířeno proti ochraně soudních, resp. ochraně správních, rozhodnutí, jinak ale jinak bylo zcela jiného charakteru, neboť v uvedené věci mařil výkon uložené sankce zákazu řízení motorových vozidel. K osobě obžalovaného tak kromě uvedeného ojedinělého selhání ve zkušební době podmíněného odsouzení nebylo možné zjistit nic dalšího, co by mohlo vést k závěru, že vzhledem k osobě obžalovaného by uložení jiného trestu, než nepodmíněného trestu odnětí svobody, nevedlo k tomu, aby obžalovaný vedl řádný život. V tomto směru není přitom možné odhlédnout od faktu, že obžalovanému je již 68 let a jinak jeho dosavadní způsob života je třeba hodnotit jako bezúhonný, což zřetelně nasvědčuje tomu, že osoba obžalovaného není nijak výrazně škodlivá a trestněprávně narušená, což jednoznačně podstatnou mírou zeslabuje případný závěr o tom, že vzhledem k osobě obžalovaného nelze jiným než nepodmíněným trestem odnětí svobody dosáhnout jeho nápravy. V úvahu by potom přicházela jako forma přímého výkonu trestu spíše varianta uložení trestu obecně prospěšných prací, který by mohl být vhodnou alternativou k trestu odnětí svobody. V tomto směru ovšem nebylo ze strany okresního soudu, ani orgánů činných v trestním řízení, zkoumáno a zjišťováno nic, co by mohlo vést k závěru, že jsou splněny podmínky pro uložení takového trestu. Možnost uložení trestu obecně prospěšných prací nejen nebyla předjednána s probační a mediační službou, ale především není známo stanovisko obžalovaného k tomuto druhu trestu. Krajský soud znovu připomíná, že obžalovaný je ročník 1950, tedy je mu již 68 let. Tedy už samotný věk obžalovaného je limitujícím faktorem pro úvahy o uvedeném druhu trestu. K tomu je k osobě obžalovaného zjištěno z úředního záznamu o jeho zadržení, že tento má brát 4 druhy léků. Zdravotní stav obžalovaného tedy také může být překážkou pro uložení tohoto druhu trestu. V takovémto případě má krajský soud za to, že bez splnění podmínek plynoucích z ustanovení § 64 tr. zákoníku není možné trest obecně prospěšných prací uložit, neboť není vyloučeno, že by takovýto trest obžalovaný nebyl schopen vykonat. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že trest obžalovanému, který volil okresní soud, je možné považovat za trest odpovídající všem zákonným kritériím a takovýto trest není možné označit za trest nepřiměřený, za trest nepřiměřeně mírný. Okresní soud potom s ohledem na charakter trestné činnosti vhodně uložil obžalovanému i přiměřenou povinnost spočívající v tom, aby se zdržel neoprávněných zásahů do práv nebo právem chráněných zájmů Daniely V. [REDAKCE], čímž jsou chráněny i zájmy poškozené. V neposlední řadě přitom krajský soud může uvést, že trest, jaký okresní soud volil, odpovídá trestu, který byl i státním zástupcem navrhnout obžalovanému v průběhu hlavního líčení.

11. Krajský soud tak na základě shora uvedených okolností má za to, že nejsou zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že trest uložený obžalovanému je třeba považovat za trest nepřiměřeně mírný, a pro které by bylo nutno do výroku o trestu napadeného rozsudku zasáhnout a tento zrušit a změnit. Na základě tohoto závěru tedy bylo odvolání státního zástupce jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat **dovolání**, a to do **dvou měsíců** od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 28.11.2018

Mgr. František Bošík, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.